

V I Lenin

Vilka uppgifter åligger den revolutionära arméns kampavdelningar?

1. Självständiga militära aktioner.
2. Ledning av massan.

Avdelningarna kan ha vilken omfattning som helst, från två, tre man uppåt.

Avdelningarna måste beväpna sig själva, envar efter sin förmåga (med gevär, revolver, bomb, kniv, ring, batong, med fotogen indränkta trasor för att anlägga eld, rep eller repstege, spade för barrikadbygge, sprängpatroner, taggråd, spik [mot kavalleriet] o. s. v., o. s. v.). Under inga omständigheter får man vänta på hjälp från annat håll, varken utifrån eller från ovan, utan man måste skaffa allt själv.

Avdelningarna måste såvitt möjligt bildas av personer, som bor nära varandra eller som sammanträffar ofta, regelbundet på bestämda tider (helst bådadera, ty det regelbundna sammanträffandet kan avbrytas genom upproret). Det är deras uppgift att organisera det hela så, att de kan komma tillsammans i de mest kritiska ögonblick, i de mest oförutsedda situationer. Varje avdelning måste därför på förhand utarbeta metoderna för de gemensamma aktionerna: tecken i fönstren o. s. v. för att lättare kunna finna varandra ; överenskomna visslingar eller tillrop för att i mängden känna igen kamraterna; överenskomna tecken för nattliga möten o. s. v., o. s. v. Varje energisk person kan tillsammans med två eller tre kamrater utarbeta en hel rad sådana regler och metoder, vilka måste sammanställas, inpräglas och praktiskt inövas. Man får inte glömma, att händelserna med 99 procents sannolikhet kommer att inträffa överraskande och att man måste samlas under utomordentligt svåra förhållanden.

Även obeväpnade avdelningar kan spela en mycket viktig roll: de kan 1. leda mängden; 2. vid något tillfälle överfalla en polis eller en händelsevis vilsekommen kosack (ett fall i Moskva) o. s. v. och frantaga dem vapnen; 3. rädda anhållna eller sårade, då polisen inte är alltför talrik; 4. placera sig på taken och i de översta våningarna o. s. v. och kasta sten på trupperna eller slå kokande vatten över dem o. s. v. Om det finnes tillräcklig energi, så kan en organiserad, fast sammansluten kampavdelning vara en oerhörd kraft. Under inga omständigheter får man uppskjuta eller avstå från att bilda en avdelning under förevändning att man saknar vapen.

Avdelningarna måste såvitt möjligt på förhand fördela funktionerna, ibland på förhand välja ledare, avdelningsanförare. Det vore naturligtvis absurt att förfalla till rangbeteckningslek, men man får inte glömma vilken oerhörd betydelse en enhetlig ledning och ett raskt och beslutsamt uppträdande har. Beslutsamhet, ett raskt angrepp är tre fjärdedelar av framgången.

Så snart avdelningarna bildats, således redan nu, måste de taga itu med ett allsidigt arbete inte endast på det teoretiska utan ovillkorligen också på det praktiska området. Till det teoretiska räknar vi studium av krigsvetenskapen, kännedom om militära frågor, referat om militära frågor, inbjudande av militärer (officerare, underofficerare o. s. v., också f. d. soldater bland arbetarna) till gemensamma samtal; läsning, bearbetning och analys av illegala broschyrer och tidningsartiklar om gatukamp o. s. v., o. s. v.

Vi upprepar, att man omedelbart måste börja med det praktiska arbetet. Detta sönderfaller i förberedande och militära operationer. Till de förberedande hör uppdrivandet av alla slags vapen och ammunition, utsökande av för gatukampen gynnsamt belägna våningar (som ägnar

sig för kamp uppifrån, för lagring av bomber, stenar o. s. v. eller syror som kan slås över polisen o. s. v., o. s. v. men också sådana som lämpar sig för stabskvarter, för underrättelse-tjänst, som tillflyktsort för förföljda, för sårade o. s. v., o. s. v. Till förberedelsearbetet hör vidare upplysnings- och spaningsarbetet, som genast måste igångsättas: anskaffande av planer över fängelserna, polisstationerna, regeringsbyggnaderna o. s. v., utforskande av arbetsfördelningen i de statliga institutionerna, i bankerna o. s. v., arten av deras bevakning; försök att anknyta nyttiga förbindelser (polis-, bank-, domstols-, fängelse-, post- och telegraftjänstemän o. s. v.); utforskande av vapenlagren och alla vapenaffärer i staden o. s. v. Arbetet finns det i massor, och det sådant arbete, där envar kan göra väldig nytta för sig, till och med sådana, som är fullkomligt oförmögna till gatukamp; till och med fysiskt helt svaga personer, kvinnor, halvvuxna, gubbar o. s. v. Man måste redan nu sträva efter att i varje fall och ovillkorligen sammansluta i avdelningarna alla, som *vill* delta i arbetet för upproret, ty det finns *inte* och kan inte finnas någon, som ej skulle kunna göra en kolossal nytta för sig, om han vill arbeta, även om han är utan vapen, ja, t. o. m. om han personligen inte är stridsduglig.

Vidare får den revolutionära arméns avdelningar inte under några omständigheter inskränka sig till enbart förberedande arbete, de måste fortast möjligt gå över också till militära aktioner i syfte att: 1. öva sina stridskrafter; 2. utforska fiendens svaga ställen; 3. tillfoga fienden partiella nederlag; 4. befria fångar (anhållna); 5. anskaffa vapen; 6. skaffa penningmedel för upproret (konfiskering av statsmedel) o. s. v., o. s. v. Avdelningarna kan och måste oförtövat utnyttja varje lämpligt tillfälle till aktivt arbete och absolut inte uppskjuta det hela till det allmänna upproret, ty utan förberedelse *i elden* kan man inte heller vinna duglighet för upproret.

Naturligtvis är det inte bra att gå till överdrift; allt gott och nyttigt kan, om det drives till sin spets, bli till ett ont och till skada – och blir det ovillkorligen, om det överskrider en viss gräns. Odisciplinerade, oförberedda mindre terrorhandlingar kan, om de användes till överdrift, endast splittra krafterna och öda bort dem. Det är riktigt och bör naturligtvis inte glömmas. Men å andra sidan får man inte heller under några omständigheter glömma, att parollen till upproret nu *redan givits*, att upproret redan *börjat*. Att vid gynnsamma betingelser börja angreppet är inte endast varje revolutionärs rätt utan också hans direkta plikt. Överallt där upproret brutit ut, både i Polen och i Kaukasien förekommer redan sådana aktioner som nedskjutande av spioner, poliser och gendarmer, sprängning av polisstationer, befriande av anhållna, konfiskering av regeringens penningmedel för upprorets behov – och varje avdelning av den revolutionära armén måste varje ögonblick vara redo till sådana operationer. Varje avdelning måste tänka på att om den i dag försummar ett lämpligt tillfälle till en sådan operation som erbjuder sig, så gör den sig skyldig till en *oförlåtlig överksamhet*, till passivitet – och en sådan skuld är den största förbrytelse av en revolutionär under upprorets epok, är den största skam för envar, som inte i ord utan i handling strävar till friheten.

Beträffande sammansättningen av dessa avdelningar kan följande sägas: det önskvärda medlemsantalet och fördelningen av deras funktioner kommer erfarenheten att visa. Man måste själv börja med att samla erfarenheter utan att vänta på anvisningar utifrån. Man måste naturligtvis anhålla hos den lokala revolutionära organisationen att den sänder en militärt skolad revolutionär för att hålla föredrag, för samtal och rådslag, men om man inte har tillgång till en sådan, måste man ovillkorligen och absolut handla själv.

Vad den partimässiga grupperingen beträffar, så föredrar naturligtvis medlemmarna av ett parti att tillsammans bilda en avdelning. Men man bör inte obetingat vägra medlemmar av andra partier att ansluta sig till avdelningen. Just här måste vi förverkliga förenandet, den praktiska sammanslutningen (naturligtvis utan någon sammansmältning av partierna) mellan

det socialistiska proletariatet och den revolutionära demokratin. Den som vill kämpa för friheten och bevisar sin beredvillighet i handling, kan räknas till de revolutionära demokraterna, och man bör sträva efter att tillsammans med honom arbeta på upprorets förberedande (naturligtvis endast om man har fullt förtroende till personen eller gruppen ifråga). Alla övriga ”demokrater” måste skarpt avvisas som kvasidemokrater, som liberala pratmakare, vilka det vore otillåtligt och brottsligt från revolutionärernas sida att lita på och hysa förtroende till.

En sammanslutning av avdelningarna inbördes är naturligtvis önskvärd. Det är ytterst nyttigt att utarbeta former och betingelser för den gemensamma verksamheten. Men man får under inga omständigheter förfalla till överdrift härvid, göra upp komplicerade planer, allmänna schema o. s. v. och försumma det aktiva arbetet för pedantiska påfund o. s. v. Upproret kommer oundvikligen att försiggå under sådana förhållanden, att de oorganiserade elementen blir tusenfalt talrikare än de organiserade; man kommer inte att kunna undvika sådana fall, då det gäller att handla omedelbart, ensam eller tillsammans med en kamrat, och man måste förbereda sig på att handla på egen risk och eget ansvar. Förhalande, diskussion, fördröjande, obeslutsamhet är undergång för upproret. Den största beslutsamhet, den största energi, oförtövat utnyttjande av varje lämpligt ögonblick, omedelbart uppeldande av mängdens revolutionära lidelse och dess inriktande på mera beslutsamma, på de mest beslutsamma handlingar – det är revolutionärens främsta plikt.

En förträfflig militäraktion, som också *skolar* den revolutionära arméns soldater, ger dem elddopet och även är till väldig nytta för revolutionen, är kampen mot ”svarhundrafolket”. Den revolutionära arméns kampavdelningar måste genast finna ut, av vem, var och hur de svarta hundradena organiseras, de får inte inskränka sig enbart till propaganda (den är nyttig men inte tillräcklig) utan gå till väpnad kamp mot svarhundrafolket, ge dem stryk, döda dem, spränga deras stabskvarter o. s. v., o. s. v.

Skrivet i slutet av oktober 1905